

Шелинга, који пушта да се уметност отргне границама свог појма и позиционира изнад филозофије, Хегел ће закључити да, оног тренутка када уметнички садржај покуша да се *отргне*, то више није уметнички садржај. Хегел, дакле, проблем дисбаланса између духовног и чулног унутар једне апсолутне форме решава тако што омогућава да сама та форма буде напуштена и замењена адекватнијом, не долазећи на тај начин у ситуацију да мора да противречи властитом одређењу те форме. Када садржај престане да одговара уметности, као форми апсолутног духа, онда је на делу прелазак у следећу форму – религију, тј. представно мишљење. У том смислу Хегел напомиње да уметност, управљајући се према одређеном предмету, не може да „ради за чулно опажање“, него за унутрашњост која се са својим предметом слаже као са сâмим собом.

Након разматрања повесних форми идеје уметнички лепог као идеала, Хегел тематизује посебне уметности и њихове творевине. Уметнички лепо је у ранијим поглављима расветљено као *право лепо*, тј. као *убличена духовност, идеал*, а заправо: као апсолутни дух, чији је садржај истина. Тоталитет посебних уметности се у том контексту код Хегела приказује кроз: а) спољашњу уметност *архитектуре*; б) објективну уметност *скулптуре*, и в) субјективну уметност *сликарства, музике и поезије*. Премда на први поглед делује да је у питању пуко представљање *врста* уметности у складу са раније дефинисаним повесним формама уметнички лепог, тематизација посебних уметности има комплекснију структуру, те се, на пример, архитектура разматра и у симболичком, и у романтичком раздобљу, а поезија и њени облици у романтичкој и класичној епохи.

Претходно размотрени основни принципи разликовања између три кључне повесне епохе развоја идеала у форме уметнички лепог показали су да симболичка епоха доспева само до сродности између садржине и форме, односно до простог наговештавања унутрашњег значења у његовој појави, која је увек *спољашња*. Због тога симболичност представља објективно *као такво* – те, на пример, околну природу прерађује у лепи уметнички *оквир духа*, уграђујући унутрашње значење у спољашњи предмет само у форми наговештаја. Класични идеал, пак, успева да у спољашњој реалности прикаже оно *апсолутно као такво*, и то као себи иманентно и адекватно. Коначно, форму романтичке уметности чине субјективност душевности и осећања у њиховој бесконачности и *коначној посебности*. На тим темељима Хегел разликује